

Corina Lupu

PLINĂ DE PASIUNE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

CAPITOLUL 1

Era o zi de sâmbătă obișnuită, ca oricare alta, într-unul dintre cartierele mărginașe ale marelui oraș. Cassandra și-ar fi dorit o dimineață de weekend în care să lenevească mai mult în pat, dar zarva mulțimii de copii ieșiți cu noaptea în cap la joacă, strigătele vânzătorilor ambulanți de covrigi, câte o dispută scurtă, dar aprigă și gălăgioasă între vecine îi dăduseră deșteptarea.

– Of, fir-ar să fie, nu se poate odihni omul în casa asta, m-am săturat, o să-mi pierd mințile, zău...

Se ridică vădit supărată și se apropie de fereastră întredeschisă, urlând cât o țineau plămâni.

– Valea de aici, copiii gălăgioși, fiecare la casa lui, gata, ce-i asta? Sub geamul meu v-ați găsit să faceți circ?

– Iar s-a trezit Cassandra cu fundul în sus! glu-mi un băiat, iar ceilalți bufniră în răs.

– Te-am auzit, golanule, o să-i zic lui frate-tău să te pună la punct, ești obraznic!

Mătușa ei intră în acea clipă în cameră și o luă la rost, fără a-i spune măcar bună dimineața.

– Iar te cerți cu copiii, Cassie? Ce să facă și ei? E sâmbătă, n-au școală azi, profită.

– Dar urechile mele când vor profita de liniște, hm? Se va întâmpla asta, ai idee? O să scap vreodată din cartierul ăsta nenorocit?

– Cassie, Cassie! se auzi strigată dintr-odată.

Sub geamul ei, o femeie încercă să-i atragă atenția, țipând și gesticulând, în vreme ce nervii ei o luaseră razna.

– Ce s-a mai întâmplat, tanti Melda?

– Tatăl tău te așteaptă la magazin cât mai curând. Vrea să-i ții locul, are niște treabă. Grăbește-te, fata mea!

Cassandra trânti geamul cu putere și se întoarse nervoasă spre mătușa ei, aruncându-i o privire fioroasă, plină de reproș.

– Știți bine că n-o să fac pe vânzătoarea în vechii vecilor, mai slăbiți-mă odată, eh! Nici nu-mi trece prin cap.

La douăzeci de ani, Cassandra avea visurile ei. Terminase Liceul de Arte Plastice cu cea mai mare notă din an, era un adevărat talent într-ale picturii, dar situația materială precară a familiei stătea în calea dorinței sale de a-și continua studiile la cel mai înalt nivel, într-o facultate de prestigiu.

Micul magazin de cartier al tatălui său nu era nici pe departe suficient pentru a-i acoperi cheltuielile necesare anilor de studiu. Spera la o bursă, dar pentru a reuși să pună mâna pe ea trebuia să se perfecționeze mereu, să exerseze, nicidecum să-și piardă vremea vânzând tot felul de lucruri vecinilor.

– Fata mea, magazinul ăsta ne ajută să punem mâncarea pe masă, cum de nu înțelegi? Haide, du-te și ajută-ți tatăl, nu mă supăra.

Mătușa sa Dalma, sora tatălui, nu se căsătorise niciodată. După ce Cassandra rămăsese de mică fără mamă, se mutase la ei și o crescuse cu dragoste, ca pe propriul copil. Era o femeie de treabă, săritoare și pri-

etenoasă, pe care toată lumea din cartier o îndrăgea pentru că, la nevoie, era prima care dădea o mână de ajutor oricui. Pe Cassandra o adora și încerca să-i facă toate poftele, toate mofturile, fără să crâcnească. Nu la fel stăteau lucrurile cu tatăl ei, un om tipicar, cu prejudecăți, dur și pretențios în privința fiicei lui, căreia nu-i tolera cu ușurință greșelile.

Cassandra fusese o frumoasă încă de când se născuse, un bebeluș adorabil, zâmbitor și cuminte. Cu anii, trăsăturile ei fine, delicate, prinseseră contur, căci avea niște ochi verzi minunați, cu gene lungi, un nas mic și obraznic și niște buze pline, frumos conturate. Părul mătăsos, lung și negru, pe care-l purta adesea strâns într-o coadă, era ca abanosul, iar corpul zvelt o făcea să pară gingașă, prețioasă.

Băieții din cartier îi dădeau mereu târcoale, dar ea îi ignora pe toți. O interesa doar pictura, visa să ajungă un artist renumit, cu expoziții și vernisaje, visa să-și depășească condiția și abia apoi să se gândească la întemeierea propriei familii. Toate acele petreceri de cartier la care era mereu invitată o lăseau rece, preferând să picteze decât să piardă timpul printre acei tineri care i se păreau imaturi și superficiali.

— Cassie, doar azi, te rog, n-o să mori dacă-ți ajuți tatăl o dată, nu? insistă mătușa sa.

— O dată? Cum poți spune așa ceva? În curând o să prind rădăcini în locul ăla. Am fost și săptămâna trecută o dată, și luna trecută, și tot așa... Despre care o dată vorbești?

Mătușa Dalma o privea însă cu niște ochi atât de triști și cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune, încât Cassandra cedă.

— Bine, fie, ai câștigat. Dar reține că e ultima dată când fac asta. Ultima!

Se îmbracă în grabă și zbură pe scări, convinsă că tatăl său o aștepta nerăbdător, alarmat de întârzierea ei.

– Stai așa, mănâncă ceva înainte! strigă Dalma în urma ei, dar Cassandra țâșni rapid pe ușă, prefăcându-se că n-o aude.

– Doamne, fata asta o să mă înnebunească.

Primăvara sosise ca prin minune, mai devreme decât se așteptase oricine. Aerul era călduț, iar soarele îi bătea în geam Dalmei, care, vrând-nevrând, se apucă de gătit, așa cum făcea mereu la acea oră. Chiar și Cassandra simți că prindea aripi de fericire, căci, deși iubea iarna și zăpada, primăvara i se păruse mereu o sursă de inspirație pentru desenele sale. Întreaga natură era vie, colorată, iar ea petrecea ore în șir pictând câte un colțișor care o încânta și îi bucura privirea.

Magazinul era la o stradă distanță de casa lor, așa că ajunse repede, după ce salută în stânga și în dreapta și răspunse fără tragere de inimă câtorva vecine curioase, ce o asaltaseră cu întrebări.

– Cassandra, e adevărat că Dalma și-a sucit glezna zilele trecute?

– Dragă, te duci să-ți ajuți tatăl?

– Ce-o să faci acum, că ai terminat liceul, te vei mărita?

Simțea că spumega de nervi. Încerca să rămână calmă, dar băgăcioasele acelea erau enervante și, de cele mai multe ori, întreceau măsura.

– Fata ta, tanti, izbucni la un moment dat, e mult mai mare decât mine, dar n-am auzit încă nimic de vreo nuntă. N-ar trebui să-i cauți ei bărbat, în loc să mă întrebi pe mine de măritiș? N-ar fi mai bine să

te uiți mai întâi în ograda matală și abia apoi în ale vecinilor?

Tatăl ei o auzi și îi ieși în întâmpinare.

– Cum vorbești cu femeia, fata mea? Așa te-am crescut eu, să fii obraznică, ori vrei să mă faci de rușine printre vecini?

– Bună dimineața și ție, tată. Ce să zic? Cum am apărut, m-ai și luat la rost.

– Destul, Cassandra, revino-ți. E târziu și trebuie să plec, să nu lași magazinul nesupravegheat, m-ai înțeleș?

– De ce l-aș lăsa dacă tot am venit? Unde să mă duc?

– Uite, ai companie, Maya tocmai traversează strada, o să-ți țină de urât.

Maya era prietena cea mai bună a Cassandrei. Deși se cunoșteau doar de vreo doi ani, de când Maya, împreună cu părinții și fratele mai mic, Camil, se mutaseră într-o casă din cartier, deveniseră foarte apropiate. Ghinionul de a pierde peste noapte o mare avere împinsese familia Mayei să locuiască în acel loc modest, mult sub nivelul de trai cu care era obișnuită și în peisajul în care nu se încadra deloc. Cu toate că bunicii ei erau foarte bogați, tatăl Mayei hotărâse să-și asume răspunderea pentru gafa enormă, fatală din afacerile sale și să trăiască după actualele posibilități, refuzând categoric vreun ajutor din partea părinților săi, convins fiind că era capabil să recupereze, cândva, ceea ce pierduse. Dacă el și soția sa reușiseră cumva să treacă peste șocul vieții lor, cei doi copii erau neconsolați, refuzând să încerce măcar să facă față sărăciei, cum o numeau ei.

– Îl urăsc pe tata, îi spunea adesea Maya Cassandrei, cu lacrimi în ochi. Ne-a distrus, ne-a târât în

mocirlă, iar acum refuză ajutorul bunicilor. Ce părințe e ăsta?

— Las-o baltă, nu te mai văicări degeaba, rezolvi ceva în felul ăsta? Ce-a fost a fost, încearcă să treci peste, să-i susții pe ai tăi, pe Camil. Ai toată viața în fața ta, poți studia vioara în continuare, te poți ridica și singură, n-ai nevoie de nimeni. Crezi că eu sunt fericită în locul ăsta? Nicidecum, dar n-o să mă dau bătută, nu mai sunt un copil. O să reușim amândouă, negreșit.

— Ți-am spus că Raul m-a părăsit? întrebă Maya, ștergându-și lacrimile de pe față.

— Și ce? E un prost.

— Dar știi cum? Umilitor, printr-un simplu SMS... În curând își va găsi altă iubită, sunt terminată, nu mai am nicio speranță.

— N-ai nevoie de el, ai nevoie doar de tine, de tine cea talentată, cea ambițioasă și hotărâtă. Roata vieții nu se oprește nicicând, nu se știe când se va întoarce la picioarele tale.

— Crezi, chiar crezi, sau o spui ca să mă faci să mă simt mai bine?

— De ce nu? Nu e posibil, nu s-au mai văzut cazuri? Deocamdată, uită-l, e cel mai sănătos lucru pentru tine, crede-mă.

— Ai dreptate. Dar tu ce faci, iar aici, la magazin?

— Nu se vede? M-au rugat să stau în locul tatei. N-a spus unde se duce, dar sigur e la cursul acela de calculatoare. Doamne ferește... Tehnologia asta îl sufocă, dar nu renunță, nu cedează, e un încăpățânat.

— Ai cu cine să semeni, cu siguranță.

— Mie-mi spui? Hai, mai rămâi cu mine, nu-i așa? o întrebă când văzu că Maya se pregătea de plecare.

— Aș vrea eu, dar am puțină treabă, mă întorc repede, așteaptă-mă.

— Fii convinsă că aștept, unde să mă duc? Se apropie ora prânzului și invazia bucătăreselor din cartier.

Maya plecă, iar Cassandra, în așteptarea invaziei, scoase o foaie de desen și se așeză în fața ferestrei. Își spunea că orice loc poate fi desenat, cu atât mai mult acea stradă cu case diferite, în diverse culori, ca o poveste ce putea fi surprinsă cu ușurință de ochiul unui artist. Era un cartier mic în care fiecare cunoștea pe fiecare, unde secretele erau greu de păstrat fiindcă veștile circulau rapid prin viu grai, ajungând știri de senzație, indiferent dacă era vorba despre ceva important sau despre vreun zvon apărut din neant, din glumă sau din plictiseală. Orice zbură era bun de mâncat, iar lucrurile funcționau cu brio. De cele mai multe ori, Cassandra le ignora complet, fiind genul care credea doar ceea ce vedea cu ochii ei, fără să-i pese sau să înghită cu ușurință momeli aruncate de unul sau de altul, iar dacă ceva o nedumerea și o pune pe gânduri, dădea fuga la mătușa Dalma, izvorul nesecat de informații al cartierului.

— Poftiți, tanti, intrați, aici sunt, cu ce vă pot servi azi? o întrebă ea pe o femeie ce privea curioasă prin geam.

— Ah, tu ești, Cassandra? Mă uitam după tatăl tău.

— Tata nu e, dar vă ajut eu, dacă doriți.

— Roșiile, spuse femeia, sunt proaspete? Aș cumpăra dacă le-a primit în dimineața asta.

— Acum au sosit, mai devreme, nu mai stați pe gânduri, sunt bune, zemoase.

— Ești sigură, fata mea?

– Eh, mă jigniți, tanti, eram deja aici când tata le-a descărcat, știu ce vorbesc.

Era doar o minciună nevinovată și necesară. Cassandra știa că altfel cercetarea roșiilor ar fi putut dura o veșnicie, fără a avea certitudinea că vor fi cum-părate.

– Gata, le-am pregătit, poftă bună să aveți!

Cu acea clientă se descurcase repede și bine, dar greul abia începea. Rând pe rând, puhoiul de gospo-dine ce apăreau din toate direcțiile umpluse strada, iar ea se simțea intimidată.

– Doamne, fie-ți milă, astea mă țin la povești până diseară.

Încercă să se înarmeze cu răbdare, trase adânc aer în piept și schiță un zâmbet larg, care, deși era prefăcut, dădea bine în acele momente.

– Cassandra, îi spuse prima care trecu pragul, vin des pe aici, dar cred că e prima dată când te văd în postura asta.

– Eh, pentru orice lucru există un început, co-mentă alta, privind-o ca pe o ciudățenie.

– Să-i facem o poză, n-o să mai avem altă oca-zie, cred, își dădu și a treia cu părerea.

Avusese dreptate. Mitraliera se pornise și avea să împrăște gloanțe până la ultimul de pe țeavă. Mi-cul demon din interiorul ei îi dădea ghes să riposteze, dar ea se străduia să rămână calmă.

– Ce-ați decis, cu ce vă servesc? le întrebă, spe-rând să le vadă plecând cât mai repede.

O discuție aprinsă pe teme culinare se încinse sub ochii ei, iar ea se uită când la una, când la alta, încercând să priceapă despre ce vorbeau.

– Deci, v-ați hotărât, doamnelor?

Într-un final, le îndeplini dorințele; doar una dintre ele tăcea, privind-o cu interes, cu niște ochi sfredelitori.

– Tanti, ați pățit ceva?

– Tu ești Cassandra, pictorița? o întrebă femeia brusc, fără a-și lua privirea de la ea.

– Cassandra, da, eu nu sunt... pictoriță, dar sper să ajung cândva. Dar dumneavoastră? Nu cred că vă cunosc, deși ne știm prea bine cu toții în acest cartier.

– Sunt bunica lui Samuel, cel pe care l-ai refuzat când te-a invitat la Balul Belșugului, toamna trecută...

– Samuel ziceți? Ah, băiatul acela cu o mulțime de pistrui pe față, nu-i așa?

– Așa, așa. Pistruii lui te deranjează atât de mult sau statura? Recunosc, nu e prea înalt, dar are alte calități, iar tu l-ai supărat, a fost trist mult timp, săracul.

– Doamne, nu! Nimic personal, doar că eu nu mă dau în vânt după petrecerile astea tradiționale, câmpenești.

– Lasă minciuna, fetițo! Mi-a zis mie fata lui Anton că ești o vânătoare de avere, că ți-ai pus în cap să-ți găsești un bogătaș. Vreau să știi că și nepotul meu are de toate, suntem suficient de înstăriți și...

– Stați așa, vă rog, faceți o mare greșală. În momentul de față nu-mi caut nici bogați, nici frumoși, nici rupți din rai. Am altele pe cap, credeți-mă. Vă rog să-i spuneți Luisei că-l poate păstra pentru ea pe nepotul dumneavoastră, eu nu reprezint nicio amenințare, nu sunt interesată.

– Ce spui tu?

– Tanti, luați-o deoparte pe Luisa și jucați-vă puțin cu mintea ei. Nu-i proastă, dar e guralivă și-o să vă spună tot. E moartă după Samuel, aveți încredere în mine, nu vă mint. În plus, se potrivesc de minune, zic eu.

– Chiar așa? întrebă iar femeia, neîncrezătoare.

– Exact așa, pe cuvântul meu.

Maya intră chiar atunci în magazin, iar Cassandra răsuflă ușurată.

– La revedere, tanti, vă mai așteptăm pe aici! strigă ea în urma femeii, care ieși gânditoare, fără să mai spună vreo vorbă.

– Cine era? fu curioasă Maya.

– N-are nicio importanță. Senzorul meu a rămas dezactivat, deci nu reprezintă niciun interes. Dar tu? Gata, ai rezolvat problema? Te-ai întors repede, unde ai fost?

Fiindcă Maya tăcea, iar chipul ei era trist, Cassandra înțelesese imediat ce treabă urgentă avusese.

– Te-ai dus la cafeneaua aia de fițe, din centru, nu-i așa? Ai vrut să-l vezi pe Raul, îți era dor de el... Ai reușit măcar, era pe acolo?

Maya scutură doar din cap de câteva ori, iar lacrimile țâșniră instantaneu din ochii ei.

– Era, da, era cu Sandra. Ți-am spus că o să mă uite imediat. Erau veseli, zâmbitori. La început nu m-au observat fiindcă m-am așezat la o masă în spațele lor. Vorbeau despre petrecere, va fi ziua fratelui Sandrei. Când să plec, m-au văzut, ne-am salutat și am vrut să ies repede, dar ea m-a oprit și, cu un zâmbet ironic pe față, m-a invitat și pe mine la petrecere. A făcut-o doar așa, în bătaie de joc, ca să mă umilească. Știe că n-am cum să mă duc.

– Stai puțin, de ce să nu te duci, nu înțeleg?

– Ai înnebunit? Vor râde de mine, nu mai fac parte din lumea lor. Habar n-ai cât de cruzi pot fi de multe ori. În plus, oricum n-aș avea cu ce să mă îmbrac.

– Glumești? Tu nu ai cu ce să te îmbraci? Șifonierul tău stă să se prăbușească în orice clipă.

– Vechituri, nimic nou din colecțiile ultimilor doi ani.

– Ah, colecții zici? Ai dreptate, iartă-mă, cum de nu m-am gândit? Ai o mare problemă, într-adevăr.

– Oricum, nici ai mei nu m-ar mai lăsa în acel anturaj.

Maya se opri preț de câteva secunde, apoi chipul i se luminează brusc.

– Doar dacă nu cumva ai vrea să mă însoțești. O să le spun că mergem la petrecerea unei prietene comune. Te rog, te rog! Ai mei te iubesc și au încredere mai multă în tine decât în mine.

– Nici prin cap nu-mi trece! Ce să caut eu acolo, printre înfumurații ăia?

– Te rog, Cassandra, ești singura mea șansă ca să mă apropii de Raul, poate să-i vorbesc.

– Bine, dar cu o condiție. Vin până acolo, însă te aștept undeva, în apropiere. O să-mi fac de lucru vreo două, trei ore, apoi ne întoarcem împreună acasă.

– Dar de ce? Știindu-te lângă mine, mă voi simți mai încrezătoare, mai îndrăzneță. Cu siguranță, se vor lua de mine, e suficient să mă strângi de mână la nevoie pentru a căpăta puterea de a riposta. De ce te lași rugată atât, e frumos din partea ta?

– Uită-te la tine, aş putea eu să-ţi rezist? Bine, să zicem că m-ai convins, dar cu hainele cum rămâne? Parcă în urmă cu câteva secunde nu aveai cu ce să te îmbraci...

– Bunica! Ea e salvarea mea! Pregăteşte-te, Cassie, mâine mergem pe la ea şi pe urmă la shopping!

– Ia-ţi gândul, te duci singură. Mâine sper să dau lovitura şi să fiu acceptată la cursul de pictură al doamnei Z. Dacă-i vor fi pe plac lucrările din portofoliul meu, unul dintre cele trei locuri gratuite la şcoala ei va fi al meu. Vai, n-o să dorm în noaptea asta, am nişte emoţii teribile!

Tatăl Cassandrei se întorcea la magazin, mergând agale pe aleea dinspre parc. Cu capul plecat şi mâinile în buzunare, părea obosit şi fără chef.

– Uită-te la el, Maya, i-au luat foc toţi neuronii, e terminat. Dacă s-ar aşeza pe una dintre băncile alea, nu l-ai putea trezi din somn până diseară.

Maya începu să râdă, recunoscând în sinea ei că prietena sa avea dreptate. Domnul Sebastien părea epuizat fizic şi mintal.

– Ştii ce înseamnă asta, nu? Sunt condamnată să rămân aici până la închidere. Mă enervează cumplit, pentru că m-am oferit să-l învăţ eu lucrurile de bază. Adică, de ce fel de cunoştinţe are el nevoie, să fim serioase? E destul să-şi comande marfa on-line fără să mai bată drumurile până la furnizori, să-şi achite facturile, să-şi verifice stocurile... Dar nu, domnul avea nevoie de un curs ca la carte, iar eu trag ponoasele stând pe aici.

– Nu ştie că mâine e o zi importantă pentru tine, că trebuie să exersezi, să te odihneşti apoi?

– Nici gând. După părerea lui, pictura ar trebui să fie doar un hobby, ceva plăcut care să-ţi ocupe

timpul liber, nimic mai mult. O meserie, una adevărată, asta ar trebui să mă preocupe, asta ar trebui să-mi gădesc în viziunea lui.

– Păcat, tu ești foarte talentată. Explică-i, stai de vorbă cu el.

– Ușor de zis, greu de făcut. De multe ori când pictez, mă întrerupe, iar eu răbufnesc. Îmi pierd concentrarea, atenția, îi spun că mă blochez, că nu mai văd lucrurile clar, iar pensula devine un baros în mâna mea. Râde și-mi zice că exagerez. Știi, dacă aș putea, mâine m-aș muta singură undeva.

– Ce idee bună! Fă-o, ce mai aștepți?

– De-ar fi atât de simplu... Cu ce bani mi-aș putea plăti chiria, îmi spui și mie?

– Ia-ți un job, ceva cu program flexibil sau scurt, de câteva ore doar. Nu se poate?

– Probabil, habar n-am, dar o să caut. Mi-e greu și știu că e nevoie de o mare voință pentru a avea o asemenea reacție în fața lui. Tata e un om sever, dificil, dar știu cât de mult mă iubește. Mă iubește mult, dar...

– Dar vrea să te controleze, să-ți cunoască toate mișcărilor, până și gândurile, totul, nu-i așa?

– Cam așa. Până de curând, nu m-a deranjat atât de mult, consideram că e modul lui de a mă proteja, dar nu pot trăi închisă pe veci în casa aia, ca într-o colivie, ascultând de el. O să-mi urmez visul orice ar fi, doar că nu-mi doresc să-l rănesc.

– Atunci fă-l să înțeleagă, cât de greu poate fi?

– Of, nici nu-ți imaginezi, dar vom vedea.

Tatăl ei intră în magazin și, spre surprinderea fetelor, care-l credeau epuizat, le îmbrățișă pe amândouă, zâmbitor.

– Ce de ajutoare am, să nu vă fie de deochi! Și frumoase, și harnice... Gata, puteți să plecați, rămân eu.

– Vorbești serios, tată? Pari obosit.

– Sunt bine, nu-ți face griji. Hai, ia-o pe Maya și duceți-vă acasă.

Cele două fete se priviră mirate, crezând că glumea.

– Ce-ați înțepenit așa? Am spus că puteți pleca, mulțumesc pentru ajutor.

– Ești sigur, tată? îl întrebă din nou Cassandra. Dacă tot am stat atâtea ore, pot rămâne până închidem, du-te tu și odihnește-te.

– Nu e nevoie, mă descurc, ne vedem acasă.

Maya ieși prima din magazin, iar Cassandra o urmă imediat.

– Lasă că-i bine, mai ai timp să exersezi, dar să te culci devreme, doar nu vrei să apari mâine în fața doamnei Z. cu ochii umflați.

– Așa o să fac, cu siguranță. Mulțumesc, prietena mea.

– Ne auzim mâine, aștept vești bune, da?

Impulsionată de gândul că urma o zi perfectă, Cassandra își luă rămas-bun cu o îmbrățișare prelungă. Cu capul sus, se avântă pe stradă, fredonând bucuroasă și plină de speranță.

Orele treceau și seara se lăsa încet, încet, împrăștiind liniștea peste micul cartier. Cassandra privea pe fereastră primele stele care apăruseră deja și se lăsa mângâiată de adierea vântului cald, visând cu ochii deschiși la dimineața ce urma. O clipă nu se

putuse gândi decât la emoția pe care o simțea zvârcolindu-i-se în trup, dar inspiră adânc și încercă să se încurajeze. „Va fi bine, totul va fi bine”, își spunea întruna, fără oprire. În acel moment, sentimentele ei jonglau între dorința de a reuși, de a-și depăși limitele și teama tulburătoare care-i încolțise în minte. „Dacă nu sunt suficient de bună?” Apoi, ca și cum ar fi simțit brusc prezența norocului în preajma ei, aproape că reuși să alunge gândurile negre. Strânse cu putere pensula în mână și-și termină desenul început mai devreme.

– Ai putea să te culci, Cassie. Nu e foarte târziu, știu, dar te cunosc și-ți simt emoțiile. Orice s-ar întâmpla mâine, vei avea mulțumirea sufletească de a fi încercat măcar, deși sunt sigură că nu va exista cineva la fel de talentat ca tine, îi spuse mătușa sa, încercând s-o încurajeze măcar puțin.

– Appreciez încrederea pe care o ai în mine, ce mult aș vrea să gândească și tata la fel. Însă nu pot să cred că toată lumea are aceeași părere despre calitățile mele.

– Îl judeci greșit, Cassie, și mă miră lucrul ăsta. Tatăl tău te adoră, îți dorește tot binele din lume, doar că, așa e el, mai reținut. Ești unica lui fiică, pe cine ar putea iubi mai mult decât pe tine? Obține tu mâine locul acela și-ți garantez că va fi o sărbătoare și în sufletul lui, la fel ca în ale noastre.

Mătușa ei o sărută pe frunte, îi mângâie delicat părul, apoi obrazii și o înveli ca pe un copil, așa cum făcuse mereu când era mică.

– Somn ușor, Cassie, odihnește-te.

Cassandra o auzi ieșind și închise ochii, încercând să-și golească mintea de gânduri. Avea încredere în talentul ei, dar știa ce concurență acerbă urma să fie

pentru cele trei locuri gratuite. Trebuia să aibă ceva în plus în desenele ei, ceva ce putea fi zărit și înțeles doar de ochiul format al doamnei Z., ceva special care s-o ridice la un nivel superior față de ceilalți. Se zvârcoli în pat o vreme, apoi nu se mai mișcă, fiind cuprinsă de o vrajă ciudată ce o învăluisse treptat. Adormise.

Fusese o noapte lungă și chinuitoare, iar ea se trezi buimacă, dezorientată, dar plină de optimism. În mai puțin de douăzeci de minute era gata, pregătită să înfrunte acea zi hotărâtoare pentru destinul ei. Știa că absolvirea prestigiosului curs de pictură al doamnei Z. ar fi propulsat-o direct pe băncile facultății la care visa de atât timp.

În bucătărie, mătușa Dalma și tatăl ei stăteau în fața câte unei cești de cafea, așteptând-o.

– Bună dimineața, le spuse ea, privindu-i pe rând.

Tatăl ei clipi încet din ochi, se ridică și o îmbrățișă, gest pe care nu-l făcea foarte des, în vreme ce mătușa Dalma o îmbia să guste din micul dejun, pregătit așa cum îi plăcuse ei întotdeauna, cu ouă moi și pâine proaspătă, cu câteva bucățele de brânză și roșii zemoase și dulci.

– Să n-ai emoții, draga mea, îi spuse tatăl său. E suficient să crezi în tine, să te porți ca o persoană matură și să fii cu mintea și cu sufletul acolo. De fapt, eu cred că n-ar trebui să te agiți prea tare. Dacă-ți iese, bine, dacă nu, la fel de bine. Haide, așază-te și mănâncă ceva ca să prinzi putere.

Cassandreii nu-i plăcuseră vorbele lui, cu atât mai mult cu cât știa că nu-l prea interesa dacă avea să obțină bursa sau nu. Încă n-o lua în serios, iar acest lucru o mâhnea.